

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobkyně: **H.B. , ...,**

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství, IČ 72080043, Masarykova 427/31,
602 00 Brno**

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 7. 2017, čj. 31799/17/5100-41456-711893,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 27. 9. 2017, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou dne 2. 10. 2017, domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 7. 2017, čj. 31799/17/5100-41456-711893 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Karlovarský kraj (dále jen „správce daně“ nebo „finanční úřad“) ze dne 13. 12. 2016, čj. 969622/16/2400-11452-402151 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), kterým

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

nebylo vyhověno návrhu žalobkyně ze dne 13. 11. 2016 na vyloučení majetku z daňové exekuce a majetek pojatý do protokolu o doplnění soupisu věcí ze dne 3. 11. 2016, čj. 877123/16/2400-11452-404840, nebyl z daňové exekuce nařízené exekučním příkazem na prodej movitých věcí ze dne 15. 9. 2016, čj. 807934/16/2407-00540-404958, vyloučen.

2. Daňové řízení je upraveno zákonem č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“).

[III] Žaloba

3. Žalobkyně shledává nezákonnost napadeného rozhodnutí ve skutečnosti, že jím byl způsoben nepřiměřený zásah do práv na ochranu majetku, respektive vlastnických práv garantovaných nejen zákonem č. 89/2012 Sb., ale i ústavním pořádkem. Každý má právo na ochranu svého vlastnictví a každý má právo se domáhat soudní ochrany proti tomu, kdo bez důvodu a práva výlučné vlastnictví oprávněného porušuje. Žalobkyně se již v daňovém řízení proti daňovému dlužníku Ing. L.B. domáhala svým návrhem, aby nebyly sepsány do protokolu pod položkami č. 2 - 10 a č. 13 - 20 movité věci zde definované, neboť tvrdila, že jí svědčí k těmto movitým věcem výlučné právo vyplývající nejen z darovací smlouvy ze dne 13. 2. 2006 uzavřené mezi daňovým dlužníkem a žalobkyní, z faktury - daňového dokladu ze dne 4. 8. 2008, ale především z kupní smlouvy, ze které vyplývá, že zesnulý manžel žalobkyně nabyt do jejich tehdejšího společného jmění manželů movité věci v příloze kupní smlouvy specifikované.
4. Žalovaný listiny, důkazy, tvrzení a argumenty žalobkyně vyhodnotil vždy v její neprospěch a návrhy na vyloučení movitých věcí z daňové exekuce zamítl, a to i přes to, že z těchto důkazů lze vlastnické právo žalobkyně dovodit bez zjevných pochybností.
5. Jednáním žalovaného došlo k citelnému zásahu do vlastnických práv žalobkyně.

[III] Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný se k žalobkynině žalobě vyjádřil v podání ze dne 5. 12. 2017, v němž nejprve stručně popsal dosavadní průběh řízení a shrnul námitky proti napadenému rozhodnutí. K žalobním námitkám uvedl, že na nyní projednávaný případ pak dopadá § 179 daňového řádu, který zajišťuje ochranu práva k majetku nepřipouštějícího provedení daňové exekuce, tj. i práva vlastnického.
7. Dle tohoto ustanovení osoba, které svědčí takové právo, je oprávněna v příslušné zákonné lhůtě podat správci daně návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce. Předpokladem vyhovění návrhu podanému v zákonné lhůtě je, že navrhovatel prokáže, že mu svědčí právo, na jehož základě se vyloučení majetku z daňové exekuce domáhá.
8. Podstatou sporu mezi žalobkyní a žalovaným je hodnocení důkazů. Žalobkyně zpochybňuje hodnocení důkazů provedené správcem daně, resp. žalovaným, neboť je přesvědčena o tom, že jí předloženými důkazy bylo bezpochyby prokázáno, že jí svědčí vlastnické právo k majetku, jehož vyloučení z daňové exekuce se domáhala.
9. Žalovaný konstatoval, že k nezákonnému hodnocení důkazů z jeho strany nedošlo, což vyplývá ze správního spisu. Žalobkyně jak v řízení před správcem daně, tak v odvolacím řízení vedeném žalovaným setrvale tvrdila, že majetek nabyt její manžel, a to na základě darovací smlouvy a kupních smluv. Po jeho smrti pak mělo přejít vlastnické právo k tomuto majetku na žalobkyni. Svá tvrzení žalobkyně prokazovala darovací smlouvou, kupní smlouvou a fakturou, k níž nebyla kupní smlouva přiložena. Věci movité, které

byly předmětem darovací smlouvy, popř. kupní smlouvy, nebyly v předložené darovací smlouvě, kupní smlouvě, ani na předložené faktuře označeny dostatečně určitě. Nebylo tedy možno přijmout jednoznačný závěr, že se jedná o totožné věci movité, které byly sepsány pro účely provedení daňové exekuce. Tvzení o tom, že došlo k přechodu vlastnického práva v důsledku úmrtí manžela žalobkyně, pak nebylo prokazováno žádným důkazním prostředkem.

10. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně určitě a srozumitelně vyložil, jak hodnotil jednotlivé důkazy. Jeho závěr o tom, že tyto nelze osvědčit jako dostatečně průkazné, tedy jednoznačně potvrzující, že žalobkyni svědčí právo k majetku vylučující provedení daňové exekuce, je výsledkem racionálního myšlenkového procesu odpovídajícího požadavkům formální logiky, v jehož rámci byl důkladně posouzen každý z provedených důkazů jednotlivě a zároveň všechny v jejich vzájemné souvislosti. Úvaha je pak v napadeném rozhodnutí přezkoumatelným způsobem vyjádřena. Žalovaný považuje za nadbytečné zde opakovat jednotlivé důvody, na jejichž základě dospěl k závěru, že ten který důkazní prostředek neosvědčuje existenci vlastnického práva žalobkyně, neboť tak učinil již správce daně v rozhodnutí o návrhu, přičemž ke stejným závěrům jako správce daně stran neunesení břemene důkazního dospěl i žalovaný v odvolacím řízení.
11. Námitka žalobkyně je ryze obecná, bez uvedení konkrétních úvah, jimiž by zpochybnila žalovaným provedené hodnocení důkazů. Za takových okolností žalovaný považoval námitku za čistě formální uplatnění práva a vyjádření nesouhlasu žalobkyně s tím, jak žalovaný v daňovém řízení hodnotil jí předložené důkazní prostředky. Pouhý subjektivní nesouhlas žalobkyně však důvodnost této jediné žalobní námítky nezakládá.
12. Pro úplnost pak k darovací smlouvě, na kterou žalobkyně odkazuje, žalovaný upřesnil, že předmětná smlouva ze dne 13. 2. 2006 byla uzavřena mezi daňovým dlužníkem a jeho manželkou jako dárci na straně jedné a na straně druhé manželem žalobkyně jako obdarovaným. Tedy nikoliv mezi daňovým dlužníkem a žalobkyní, jak žalobkyně uvádí. V souvislosti s kupní smlouvou ze dne 10. 6. 2010 uzavřenou mezi společností Auto Brožovský s.r.o., zastoupenou jednatelem panem M.B. jako prodávajícím na straně jedné, a manželem žalobkyně jako kupujícím na straně druhé žalovaný poukázal na skutečnost, že pan M.B. byl také přítomen na místě pořízení protokolu o doplnění soupisu věcí ze dne 3. 11. 2016, čj. 877123/16/2400-11452-404840, kterým byl zachycen soupis věcí provedený v daňové exekuci. V uvedeném protokolu však není zaznamenáno, že by pan M.B. některé položky uvedené v soupisu označil za věci v majetku žalobkyně, případně jejího manžela, přičemž tato skutečnost by mu z výše uvedené kupní smlouvy měla být známá. Námitku, že věci, které byly v soupisu uvedeny, nevznesla ani manželka daňového dlužníka, která s úřední osobou během soupisu telefonicky hovořila a které tato skutečnost měla být známá z výše uvedené darovací smlouvy. I tato skutečnost dle názoru žalovaného znevěrohodňuje neprokázaná tvrzení žalobkyně.
13. Žalovaný z výše uvedených důvodů navrhl žalobu zamítnout.

[IV] Posouzení věci soudem

14. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
15. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

16. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
17. Soud rozhodl o věci samé bez jednání, neboť žalovaný výslovně a žalobkyně ve smyslu § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. vyslovili s takovým postupem souhlas.
18. Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
19. Prvoinstančním rozhodnutím nebylo vyhověno návrhu žalobkyně ze dne 13. 11. 2016 na vyloučení majetku z daňové exekuce a majetek pojatý do protokolu o doplnění soupisu věcí ze dne 3. 11. 2016, čj. 877123/16/2400-11452-404840, nebyl z daňové exekuce nařízené exekučním příkazem na prodej movitých věcí ze dne 15. 9. 2016, čj. 807934/16/2407-00540-404958, vyloučen.
20. Podle § 179 odst. 1 daňového řádu, *po nařízení daňové exekuce správce daně na návrh osoby, které svědčí právo k majetku nepřipouštějící provedení exekuce nebo osoby, které je exekučním příkazem ukládána povinnost ohledně takového majetku, popřípadě z moci úřední, rozhodnutím vyloučí z daňové exekuce majetek, kterému svědčí právo nepřipouštějící provedení exekuce; příjemcem tohoto rozhodnutí je dlužník a další osoby, které podaly návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce.*
21. Podle § 179 odst. 3 daňového řádu, *osoby, které jsou oprávněny podat návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce a jsou příjemci exekučního příkazu, mohou u správce daně, který daňovou exekuci nařídil, podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení exekučního příkazu návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce.*
22. Podle § 179 odst. 4 daňového řádu, *osoby, které jsou oprávněny podat návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce a které nejsou příjemci exekučního příkazu, mohou své právo uplatnit návrhem u správce daně, který daňovou exekuci nařídil, ve lhůtě 15 dnů ode dne, kdy se o tom, že na jejich majetek byla nařízena daňová exekuce, dozvěděly, nejdéle do zahájení dražebního jednání; pokud tento majetek není předmětem dražby, tak nejdéle do dne, kdy byla daňová exekuce provedena.*
23. Žalobkyně se domáhala, aby položky zanesené v příloze Protokolu o doplnění soupisu věcí ze dne 3. 11. 2016, čj. 877123/16/2400-11452-404840 (dále též jen „Příloha protokolu“), pod č. 2 – 10 a 13 – 20 byly vyloučeny z daňové exekuce. Jak uvedla v žalobě, svědčí jí k těmto movitým věcem *vylučné právo vyplývající nejen z darovací smlouvy ze dne 13. 2. 2006 uzavřené mezi daňovým dlužníkem a žalobkyní, z faktury - daňové faktury ze dne 4. 8. 2008, ale především z kupní smlouvy, ze které vyplývá, že zesnulý manžel žalobkyně nabyl do jejich tehdejšího společného jmění manželů movité věci v příloze kupní smlouvy specifikované.* Žalobkyně byla přesvědčena o tom, že z jí předložených důkazů lze její vlastnické právo dovodit bez zjevných pochybností.
24. Soud se s žalobními námitkami neztotožnil.
25. Správce daně specifikoval movité věci v Příloze protokolu takto (položky 2 – 10, 13 – 20): „Položka č. 2 - kožená rohová sedací souprava včetně 1 ks křesla, rozměry 3,10 x 2,90, 7 místná, bez úložného prostoru, barva hnědá, 1 ks; Položka č. 3 - rohová komoda, rozměry v 1,80 x š 0,80 x h 0,45 světlé dřevo, skleněná dvířka, 1 ks; Položka č. 4 - dřevěná lavice s úložným prostorem, rozměry: d 1,05 x h 0,425 x v 0,78; Položka č. 5 - kávovar zn. Bosch, ev.č. ETCA5201/02F08911131170, 50 Hz, 1400 W, typ: CTES25A, vyrobeno v Portugalsku, 1 ks; Položka č. 6 - Komoda dekor přírodní dřevo, rozměry: š 0,86 x v 1,60 x h 0,42, 1 ks; Položka č. 7 - Komoda dekor přírodní dřevo, rozměry: š 75 x h 0,38 x v 1,50, 1 ks; Položka č. 8 - houpací

křeslo proutěné, 1 ks; Položka č. 9 - štípačka na dřevo, zn. Wudstar, typ Iv 80 artikl 3905305000, s.č. 25781, 1 ks; Položka č. 10 - motorová travní sekačka TORO 600, s pojezdem, motor Briggs a Stratton, průměr sekání 53 cm, 1 ks; (...) Položka č. 13 - elektrocentrála zn. METRIX, typ PG2600, 1 ks; Položka č. 14 - kredenc rozměry: š 1,32 x h 0,58 x v 1,87, dekor přírodní dřevo, 1 ks; Položka č. 15 - el. nůžky na živý plot, zn. Kinzo, 450 W, s.č. 732309/2006, 1 ks; Položka č. 16 - fukar listí BV-EG-2400, č. 7000-13000 min, 103 dB, 1 ks; Položka č. 17 - soubor ručního el. nářadí: 1/ Akušroubovák zn. Black and Decker, typ AP 96 včetně baterky, kabelu a plastového kufříku, 2/ Akušroubovák zn. Kinzo, typ 25C6901, rv 2004, včetně baterie, dobíjecího kabelu a plastového kufříku, 3/ rozbrušovací Black and Decker, typ KG 100, včetně upevňovacího klíče, 4/ přímočará pila Black and Decker AST7, 370 W, typ Pl, 5/ akuvrtáčka Black and Decker, typ CD12CA-JOCZ type E 1, včetně baterie a napájecího kabelu v originální krabici, 6/ el. hoblík zn. OK, typ EP60001, včetně ocelového úchytu a originál krabice, 7/ ruční bruska zn. TOPCRAFT, typ TKW - 160 N, artikl č. CTM6031, včetně plastového kufru, 8/ vrtáčka ruční el. zn. MANESMANN, typ GT20040334, včetně ocelového stojanu, 9/ přímočará pila zn. FERM, typ FEJS-S70, v.č. 0501412/2005, JSM 570W, včetně 4 ks pilníků, 10/ el. řetězová pila zn. Black and Decker, CS 30, 220W, 1100W, soubor; Položka č. 18 - sada Gola v chromovém provedení (chrome vanadium) v plastovém kufříku, 1 ks; Položka č. 19 - žebřík hliníkový výsuvný, 11-ti stupňový, 1 ks; Položka č. 20 - tlakový čistič typ SUPERJET 1610, 1 ks.“

26. Žalobkyně se domáhala vyloučení věcí z daňové exekuce, a to na základě darovací smlouvy ze dne 13. 2. 2006, faktury ze dne 4. 8. 2008 a kupní smlouvy 10. 6. 2010.
27. Soud na tomto místě znovu připomíná znění § 75 odst. 1 s. ř. s., podle něhož soud vychází při přezkoumání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
28. Součástí správního spisu je žalobkynino podání ze dne 13. 11. 2016 doručené správci daně dne 16. 11. 2016 a označené jako „Návrh na vyškrtnutí věcí ze soupisu exekuce“ (dále též „Návrh“). Žalobkyně se v onom podání domáhala vyloučení specifikovaných věcí z daňové exekuce, když jako důkazy označila kupní smlouvu, darovací smlouvu a fakturu č. 829977. Jako přílohy podání byly připojeny: a) faktura č. 829977 vystavená dne 4. 8. 2008 společností Schäfer Shop s. r. o., kde byl jako kupující uveden L.B. a předmět koupě byl označen takto: *Příspěvek na pomocnou tlapku*, 1 ks; *Lavice*, 1 ks; b) kupní smlouva ze dne 10. 6. 2010 uzavřená mezi Auto Brožovský, s. r. o. (prodávající) a Mgr. L.B. (kupující), když předmět koupě byl specifikován v rovněž předložené listině označené jako „Soupis movitého majetku pro kupní smlouvu“; c) darovací smlouva uzavřená dne 13. 2. 2006 mezi Ing. L.B. a H.B. (dárce) a Mgr. L.B. (obdarovaný), když předmět smlouvy byl popsán v čl. I. bodu 1 takto: *„Předmětem této smlouvy je poskytnutí daru, a to veškerého movitého majetku, vybavení v objektu na adrese Bublava 112 k datu darovací smlouvy a následně i do budoucna (dále také jako „dar“).“* Přílohou návrhu však nebyla listina označená jako „Soupis movitého majetku pro darovací smlouvu – Bublava 112, příloha č. 1“ ze dne 13. 2. 2006, která byla s ostatními výše uvedenými listinami přiložena k žalobě. Tato listina nebyla správcům daně předložena ani později. Soud proto, respektujíc § 75 odst. 1 s. ř. s., musel při posuzování důvodnosti žaloby vycházet z toho, co měli v řízení k dispozici správci daně, nikoliv z toho, co bylo předloženo spolu s žalobou.
29. Pro věc významný obsah faktury byl vyjeven výše. Další podstatnou listinou byla příloha kupní smlouvy, konkrétně „Soupis movitého majetku pro kupní smlouvu“, kde byly označeny tyto movité věci: *„Položka 1 - Kožená rohová sedací souprava + křeslo - 1 ks; Položka 2 - Oválný dřevěný set pro zákazníky - 1 ks; Položka 3 - Kávovar Bosch - 1 ks; Položka*

- 4 - Kancelářské vybavení - stoly + židle – 1 ks; Položka 5 - El. centrála – 1 ks; Položka 6 - Notebook HP – 1 ks; Položka 7 - Tlakový čistící stroj – 1 ks“. A konečně předmět darovací smlouvy – ten byl rovněž popsán výše (když „Soupis movitého majetku pro darovací smlouvu – Bublava 112, příloha č. 1“ ze dne 13. 2. 2006 správci daně předložen nebyl).
30. Soud se na základě výše uvedeného předně ztotožnil se závěry žalovaného vyjevenými v odst. 13 napadeného rozhodnutí, totiž že věci uvedené na faktuře č. 829977, listině označené jako „Soupis movitého majetku pro kupní smlouvu“ a darovací smlouvě ze dne 13. 2. 2006 byly označeny pouze obecně, neurčitě obecnými názvy, aniž by bylo možno je konkrétně ztotožnit. Ono obecné označení pak zejména vyniklo v kontrastu s tím, jak byly jednotlivé věci přesně a podrobně označeny v Příloze protokolu (viz výše).
31. Dále, žalobkyně tvrdila, že darovací smlouva ze dne 13. 2. 2006 přiložená k žalobě byla uzavřena mezi ní a daňovým dlužníkem. To ale není pravdou, darovací smlouva ze dne 13. 2. 2006 předložená správcům daně i soudu byla uzavřena mezi Ing. L.B. a H.B. (dárce) a Mgr. L.B. (obdarovaný). Kupujícím dle faktury č. 829977 byl L.B., kterýžto byl kupujícím i dle kupní smlouvy ze dne 10. 6. 2010. Navíc, dle této kupní smlouvy L.B. nabyt věci do svého vlastnictví, nikoliv do společného jmění manželů, jak tvrdí žalobkyně (k tomu srov. čl. 1 bod 1 smlouvy: *Prodávající prodává a kupující kupuje a přejímá do svého vlastnictví předmět této kupní smlouvy za podmínek touto smlouvou dojednaných.*). Je tedy zřejmé, že ani z jedné z žalobkyní předložených listin nevyplývalo její vlastnické právo ke kterékoli z označených movitých věcí. V řízení před správci daně žalobkyně též tvrdila, že vlastnické právo k některým věcem na ni „přešlo v rámci dědického řízení“ po zemřelém Mgr. L.B. Ani to však nebylo z její strany prokázáno.
32. Na základě výše uvedeného proto soud přitakal závěrům žalovaného vyjeveným v odst. 17 napadeného rozhodnutí, kde bylo konstatováno toto: *„Lze tedy shrnout, že odvolací orgán neshledal žádnou z navrhopatelových námitek důvodnou. Navrhovatel nepředložil žádné důkazní prostředky, na základě kterých by bylo prokázáno, že navrhovateli k předmětným věcem svědčí vlastnické právo. Při přezkoumání rozhodnutí správce daně nevyšly najevo ani žádné skutečnosti, navrhovatelem neuplatněné, které by mohly mít vliv na výrok rozhodnutí. Na základě výše uvedeného má odvolací orgán za to, že odvoláním napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Odvolací orgán proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.“*
33. Vzhledem k tomu, že žalobní tvrzení nebyla shledána důvodná, soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

[V] Náklady řízení

34. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobkyni, která ve věci úspěch neměla. Žalovanému správnímu orgánu žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 30. 5. 2019

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.